

Hensyn. Jeg bør som Ordfører paa Udvalgets Vegne holde paa, at det forekommer os billigt og rigtigt denne Gang at indskrænke sig til den — jeg nægter det ikke. — lemsfældige Streng-
 hed, som Udvalget har viist ved at foreslaae 5 ude-
 lukkede. Det er alligevel en større Streng-
 hed, end der nogenstinde tidligere er viist. Jeg
 skal ikke mistjende, at det ærede Medlem har
 Ret, naar han fremhæver det nuværende Die-
 blif som et saadant, hvor en Overgang just
 kan stee. Det har Udvalget ogsaa følt, og der-
 for har det fremdraget det almindelige Spørgs-
 maal. Det er ogsaa det, der ved Sagens
 første Behandling bragte mig til tilbeels at
 reise disse almindelige Spørgsmaal. — Jeg
 skal dog endnu gjøre opmærksom paa, at ved
 ældre Indfødsretslove har, med Undtagelse af
 eet Tilfælde, Talen altid har været om Konge-
 riget og Optagelse i det egentlige danske Folk.
 Det er fremhævet i Udvalget, og det er charak-
 teristisk med Hensyn til den statsborgerlige Stil-
 ling og den politiske Stemning, der før her-
 skede, at Beboerne i de tydske Dele af Monarchiet
 aldrig søgte Indfødsret, naar det ikke gjaldt
 om at faae en offentlig Stilling. Naar Folk
 drog over Grændsen fra Mecklenburg eller
 Hannover ind i Holsteen, erindrede de slet ikke,
 at de kom ind i et andet Land; de vare og
 vedbleve at være tydske. Derfor stillede For-
 holdet sig ogsaa ved de tidligere Indfødsrets-
 love, — med Undtagelse af et Tilfælde, hvor
 der optoges en stor Mængde Professorer ved
 Universitetet i Kiel, som behøvede denne Ind-
 fødsret for at faae Ansættelse, og et andet
 Tilfælde, hvor en Mand, for at blive Raad-
 mand i Flensborg eller et andet Sted i Sles-
 vig, har søgt Indfødsret, — saaledes, at der
 næsten ikke er Exempel paa, at denne Ret er
 meddeelt uden til Saadanne, der vare bosatte
 i Kongeriget, og man har derfor ogsaa, hvad
 man strengt taget dengang ikke var berettiget
 til, holdt paa, at de Paagjældende skulde kunne
 Dansk. Der har jo desværre været en Tid,
 da man virkelig ikke kunde forlange, at alle
 det danske Monarchies Indvaanere skulde kunne
 Dansk.

Indenrigsministeren: Jeg maa være
 ganske enig med den ærede Ordfører i, at Mi-

nisteriet ikke denne Gang har gjort eller søgt
 at gjøre Afgangen til at vinde Indfødsret let-
 tere, end det tidligere har været Tilfældet.
 Den ærede 3die Landssthingsmand for 3die
 Kreds (Tobiesen) gjorde rigtignok gjældende,
 at der i nærværende Lovudkast er foreslaaet
 meddeelt Indfødsret til, saavidt jeg erindrer,
 12 Overtspillemand og Folk, der staae i samme
 Klasse, medens der i en tidligere af ham ci-
 teret Lov kun var meddeelt Indfødsret til 3
 Saadanne, og det ærede Medlem fandt deri
 et Beviis for, at man nu skulde være mindre
 nøieregnende end tidligere med denne Klasse —
 saaledes opfattede jeg ham. Dette Beviis hol-
 der imidlertid ikke ganske Stik; det ærede Med-
 lem maatte nemlig have oplyst, om der dengang
 er blevet søgt Indfødsret af Flere endnu, og
 om man fra Regjeringens Side har nægtet
 dem at foreslaae Rigsdagen, at der skulde
 meddeles dem Indfødsret. Saavidt mig be-
 kjendt, er der ikke fra Ministeriets Side gjort
 nogen anden Afvigelse fra de Regler, der
 hidtil have været fulgte, end den af den
 ærede Ordfører nævnte, at man denne Gang
 har været noget strengere end hidtil. For-
 uden hvad den ærede Ordfører har anført,
 skal jeg særlig henvise til Slutningsbestemmel-
 sen i Lovforslaget, som aabenbart gjør Afgan-
 gen til at vinde Indfødsret langt vanskeligere,
 end den nogenstinde har været for. Det fore-
 kommer mig derhos, at man tillige har nogen
 Borgen for, at Vedkommende, der søger Ind-
 fødsret, vil slutte sig fast og inderligt til det
 Folk, hos hvilket han søger fuld Borgerrret,
 deri, at han for at naae dette tvinges til
 fuldstændig at opgibe sit tidligere undersaatlige
 Forhold. Det er iøvrigt et af de Punkter,
 som forekomme mig at være i den Grad van-
 skelige, at jeg snarere vil sige, at de ere unu-
 skelige at undersøge, om den Vedkommende vir-
 kelig er dansk i Sind. Jeg seer ikke noget
 Middel til at faae dette undersøgt fuldstæn-
 digt. Det forekommer mig, at, naar man
 strengt vil kritisere de her foreslaaede Mænds
 Afgang til at faae Indfødsret her, og naar
 man med en vis Styrke gjør gjældende det
 Uheldige i netop efter de senere Aars Begi-
 venheder at gjøre Afgangen til at vinde denne
 Indfødsret for vid, saa er man stadigt bleven